

Som nattens väkter
Jag sekler jagar;
Och menskoslägter
Och verk och dagar,
Som böljor, hvälfva sig för min fot,
Tills sista böljan der lagt sitt knot.

Mot mig förlora sig vett och vapen,
Mot mig ej lärdom och konst består.
Jag frihet ger åt lifegenskapen,
Och herrskarviljan i jern jag slår.
Jag striden leder —
Och härar falla;
De ligga neder,
De ligga alla,
Och vakna ej vid larmtrummans bud,
Men först vid domens basuna-ljud.

Min hand blott vinkar — och jorden sopas:
Allt lefvande till det rummet far,
Der intet öra hör namnet ropas,
Och ingen tunga sig rör till svar.
Min fot lustvandrar —
Och stjelper throner;
Och Alexandrar,
Napoleoner,
De herrar fordne i höga loft,
De äro vordne en handfull stoft.

I låga jorden, på den de vandra,
På den de strida om rang och arf,
Jag blandar slägterna om hvarandra,
Jag lägger tiderna hvarf på hvarf.